

La vida del pintor de Montblanc que cremava els seus quadres arriba a la literatura

L'escriptor Màrius Serra destaca que 'La dona més pintada' no és una biografia, sinó una novel·la

Imatge de Màrius Serra | ACN

L'escriptor **Màrius Serra** s'endinsa en la vida de **Maties Palau Ferré** (Montblanc, 1921-2000), conegut com el pintor que cremava els seus quadres a la novel·la 'La dona més pintada', publicada per Proa. Serra ha volgut deixar clar que no ha fet una biografia, sinó una novel·la. De fet, ha reivindicat el paper de la ficció i els novel·listes.

La història del pintor es va veure marcada l'any 1974 quan una sentència del Tribunal Suprem el va condemnar a pintar uns 42 metres quadrats d'olis per poder rescindir un contracte que Palau Ferré havia segellat amb el promotor Miquel Peirats per una casa i dos terrenys. Després de complir la sentència, entre 1974 i 1985 va començar a cremar les obres seves com a mesura de protesta.

Serra ha explicat que **la novel·la té tres parts**. Hi ha 436 pàgines que són una novel·la en tercera persona, d'un narrador omniscient, i en segona persona, en el qual s'adreça al pintor amb "un narrador que apunta a ell". Després hi ha un epíleg en primera persona, en el qual Màrius Serra fa una crònica de com ha fet el llibre i al final de l'obra també revela totes les fonts de les quals beu.

El pintor que cremava els seus quadres

L'escriptor descriu el pintor a partir de "tres plans interiors". El primer és l'artístic amb la pulsio creativa del pintor. Serra s'endinsa en l'àmbit de la formació de l'artista a Barcelona i a París de

Palau Ferré, que es definia com a **pintor cubista** i que també se'l va relacionar amb el cubisme i el fauisme. També es parla de la construcció de la figura de l'artista, que va tenir un gran èxit als 70 i que va intentar imitar figures com Dalí o es deia d'ell que era com Picasso.

El segon pla interior és el sentimental. A **'La dona més pintada'** hi ha diverses històries d'amor, tot i que ell sempre va ser solter, i en el tercer pla, l'autor parla del que ha anomenat "una expiació de pecats. L'acte de cremar la seva obra té un acte d'expiar un tipus de pecats", ha manifestat.

Al llibre té un pes important la sentència del Tribunal Suprem que va obligar l'any 74 a Palau Ferré a **pintar 42 metres quadrats** per pagar un deute que tenia amb el promotor Miquel Peirats. "El Peirats percep que guanya el judici, però va quedar com el dolent de la pel·lícula i va acabar donant tots aquests quadres a l'Ajuntament de Reus, d'Alcover, de Valls, entre d'altres". A partir d'aquí, Palau Ferré va començar a cremar els seus quadres. No hi ha dades fiables sobre quants olis va cremar, ha indicat l'autor. L'estimació més elevades arriba a més de 200, ha afegit.

L'autor descriu Palau Ferré com un home "sol, que es fa a ell mateix en ambients hostils. De seguida marxa de Montblanc perquè ell tenia una vocació molt gran des de nen". Aquesta vocació clara fa que passi unes oposicions, se'n vagi a Barcelona a treballar de funcionari i a estudiar a l'escola de belles arts cada vespre. Ell creia amb el seu talent, ha afegit, però "sempre estava a la defensiva".

Enrique Rubio

A la novel·la, Serra recupera el **periodista Enrique Rubio**, especialitzat en temes de delinqüència i crònica negra. "A Rubio li va interessar molt aquell litigi entre el pintor i el promotor i va publicar una sèrie de reportatges a partir d'entrevistar Peirats i Palau abans de la sentència", ha apuntat. L'escriptor també ha declarat que el llibre se centra en especial entre els anys 70 i 75 i fa un relat del tardofranquisme i la transició.

Una ficció

Serra ha reivindicat el paper de la ficció i els novel·listes. **"Això és una ficció"**, ha declarat, amb parts inventades o adaptades. L'escriptor va començar a treballar en la història d'un pintor que cremava les seves obres i quan més estirava el fil es va anar trobant més fets que tenien interès com un enfrontament familiar o una sentència judicial. A partir d'aquí, es va plantejar si feia una biografia, un reportatge periodístic i finalment es va decantar per la novel·la.

Serra també ha dit que Palau Ferré li serveix com a **"síntoma del país** i la cultura, que és capaç de la cosa més sublim i de tenir unes expectatives màximes i després llançar-ho tot per la borda i cremar la seva obra".